

РЕШЕНИЕ

№ 3733

гр. София, 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **1094** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Д. Т. М., срещу решение № 7001 от 07.12.2020 г. по АД № 14345/2019 г., постановено от Административен съд София-град /АССГ/, I отделение, 14 състав, с което е отхвърлена като неоснователна претенцията срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 100 /сто/ лв. , причинени му на 14.11.2019 г. от това, че на същата дата не ползвал правото си по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС, за престой на открито. Счита, че решението е незаконосъобразно и необосновано. В съдебно заседание не се явява.

Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ взема становище за неоснователност на касационната жалба. В съдебно заседание не се представлява. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на **СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА** взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 7001 от 07.12.2020 г. по АД № 14345/2019 г., постановено от АССГ, I отделение, 14 състав, е отхвърлен предявеният иск срещу ГДИН за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 100 /сто/ лв., причинени му на 14.11.2019 г. от това, че на същата дата не ползвал правото си по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС, за престой на открито. Счита, че решението е незаконосъобразно и необосновано.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Настоящата инстанция споделя изцяло изводите на първоинстанционния съд за неоснователност и недоказаност на иска.

По основателността на иска, съдът обосновава е приел, че не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на ответника да осигури на лицето престой на открито не по-малко от един час на ден. Както правилно е приел първоинстанционният съд, от писмените доказателства по делото в действителност се установява, че на 14.11.2019 г. касаторът не е ползвал правото си по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС за престой на открито. Съобразно цитираната разпоредба, лишените от свобода имат право на престой на открито не по-малко от един час на ден. В текста на разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС е посочено, че за да бъде основателен искът за вреди, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която съгласно нормата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС се предполага до доказване на противното. Съобразно посоченото в чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС, отговорността на държавата се ангажира при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно административно такова, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, което задължение е регламентирано в нормативен акт. Необходимо е да се установи и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконния акт, незаконосъобразното действие и/или бездействие и настъпилата вреда.

Касационната инстанция счита, че в процесния случай съдът правилно е приел, че изискването за конкретната дата – 14.11.2019 г. не е спазено. От събраните доказателства по делото безспорно се установява също така, че на процесната дата М. се е явил пред комисия да бъде изслушан от дисциплинарна наказващ орган, във връзка с извършено дисциплинарно нарушение. Периодът на явяване за изслушване съвпада с периода, в който се осъществява престоят по изготвения график на групата, към която се числи касаторът. Както правилно е посочено, случаят е инцидентен и не следва бездействието да се приема като такова по смисъла на чл. 3, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗИНЗС. Не се доказва в настоящия случай медицинските оплаквания да са резултат от незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника. Недоказано остава също така, че липсата на престой на открито не по-малко от един час за

процесната дата е довело до унижение, страх, липса на тонус, недостиг на въздух, емоционално разстройство и безсъние „до късно“, каквито са твърденията на М.. Същият не е представил каквито и да било писмени доказателства за наличие на здравословни проблеми, медицински прегледи и прочее. Не се установяват елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди от поставянето на ищеца за исковия период от време в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, поради липса на престой на открито не по-малко от един час.

Ето защо, касационната инстанция споделя изводите на съда относно неоснователността на претендираното обезщетение.

Неоснователността на исковата претенция за заплащане на обезщетение обуславя отхвърлянето на искането за присъждане на разноски като неоснователно.

По отношение на претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника, съобразно текста на приложимата специална норма на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. От анализа на цитираната разпоредба следва извод, че в производството по чл.284 и сл. от ЗИНЗС, ищецът дължи разноските, свързани с производството – за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Предвид изложеното, на ответника не следва да се присъждат разноски.

При тези правни съображения, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение на АССГ следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7001 от 07.12.2020 г. по АД № 14345/2019 г., постановено от Административен съд София-град, I отделение, 14 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.